

det forekommer mig, at han lagde en ikke ringe Vægt derpaa; men jeg tror ved, hvad jeg har tilladt mig at fremkomme med, tilstrækkelig at have bevist, at disse Spørgsmaal dels have været Udvalget fuldkomment præsentet og været Gjenstand for indgaaende Drøftelse i selve Udvalget, dels e.c. af den Bestaffenhed, at de overhoved ikke kunne faae nogen Indflydelse paa hele det foreliggende Forslag. Jeg vil derfor finde, at man heller ikke af denne Grund, som den ærede Forslagsstiller anførte, kan forsvare at henvise Sagen igjen til Udvalget. Saa sagde den ærede Forslagsstiller, at, forinden man gik til dette Forslag, maatte man klare Forholdet mellem Staten og de private Baner, som vilde blive berøpt af de af Hiertallet foreslaaede Baneanlæg. Det forekommer mig, at Statens Forhold til nu bestaaende private Baner, hvad enten man tager de sjældneste, de lollandste eller de i Sylland og paa Fyn byggede private Baner, allerede foreligger aldeles klart. Det fremgaar saa aldeles klart af de bestaaende Love og af de Koncessioner, der ere givne, at der umulig ved yderligere Overvielse i Udvalget vil komme noget Nyt frem. Hvis den ærede Forslagsstiller maatte mente, at man først skulde komme til et Arrangement med de forskjellige private Baner, navnlig i Retning af Kjøb, saa vil jeg tillade mig i Almindelighed at bemærke, at, hvad Mindretallet i den Retning har anført, beror efter min Overbevisning paa en fuldstændig Misfjendelse af de virkelige Forhold. Mindretallet gaar navnlig ud fra, at det umuligt kan gaa an at bygge Jernbaner, som vilde slutte sig til nu bestaaende private Baner, da derved de private Baners Indtægter ville forøges og altsaa deres eventuelle Salgspris stige. Jeg vil tillade mig herimod at gjøre opmærksom paa, at i alt Fald de private Baner, som her nærmest er Tale om, nemlig de seneft byggede private Baner paa Fyn og i Sylland, for en meget væsentlig Del ere komne i Stand netop ved Statstilskud, og at Staten jo har bidraget saa betydeligt til disse Baner, at jeg tør sige, at Ingen er mere interesseret i disse Baners gode Fremkomst end netop Staten. Staten har forøret disse Selskaber hele Expropriationssummen, har givet 80,000 Kr. for hver Banemil og er i Virkeligheden den største Aktionær i Banerne. Jeg kan derfor ikke finde, at det i og for sig skulde være noget saa Uberettiget, at Staten kunde ønske og saa at faae noget Udbytte af de deri anlagte Penge, eller at Staten skulde have saa overveiende Betænkelse ved at forøge disse Baners aarlige Indtægter. Dertil kommer, at det ikke er sagt, at det netop vil blive disse alt anlagte private Baner, som vilde faae den overveiende Fordel deraf; thi enhver Tilslutning udøver Indflydelse paa begge Strækninger, og for at tage et Exempel, hvis vi tænke os Banen fra Ringe til Faaborg, saa er det vistnok paa ingen Maade givet, at Til-

slutningen til den syd-synste Bane alene vil forøge Trafikken paa dette Stykke, thi det er efter min Mening paa ingen Maade givet, at Stykket fra Ringe til Svendborg vil blive den principale Wei, ad hvilken Udøvelsen til Hertugdømmerne vil gaa for Fyns Bedkommende, idet det lige saa godt kan gaa, at den søger ad Statsbanen: Ringe-Faaborg og derfra ad Søveien videre. Det er altsaa saa langt fra Tilfældet, at de private Baner udelukkende skulde have Fordelen for sig, at jeg meget mere mener og tror at være berettiget til at sige, at her er omtrent partis egale. Dertil kommer, at Staten i Følge Koncessionen er fuldstændig Herrer over Betingelserne, hvorunder en saadan Tilslutning i Henseende til Driften skal finde Sted. At Staten skulde blive saa forhøjet paa at kjøbe de private Baner nu, kan jeg ikke forstaa. Jeg vilde finde det mere naturligt, at det ordnes paa den Maade, at der arrangeres en fælles Drift, hvorover Staten er Herrer, og saa lader Tidsskændighederne være de afgjørende og afventer, hvor vidt man kunde komme til Overenskomst med det paagjældende Selskab, Noget, jeg ikke anser for at være umuligt. Dette kan altsaa efter min Overbevisning heller ikke være nogen Grund til at vise Sagen tilbage til Udvalget, at man forinden skulde have større Klarhed paa, hvorledes Forholdene i det Hele taget vilde blive med de private Baner. Endelig falder der en Ytring fra den ærede Forslagsstiller, som i hans Mund forekommer mig mildest talt noget underligt; han sagde, at det private Initiativ var høist betænkeligt i denne Sag; dette lyder underligt i den ærede Forslagsstillers Mund, han, som mere end nogen Anden hidtil har benyttet sig af det private Initiativ og vel at mærke det private Initiativ paa en helt anden Maade, end her er Tilfældet; thi som jeg allerede før har fremhævet, i dette Tilfælde bliver det private Initiativ kun benyttet i Tilid til, at man kunde faae Regjeringen med. Denne Betænkelse kan da umuligt have nogen Vægt hos Forslagsstilleren, og det er altsaa heller ikke nogen Grund til at vise Sagen tilbage til Udvalget. Dernæst sagde den ærede Forslagsstiller, at det Udvalg, som vi nedsatte for 4 Maanedes siden, ikke blev nedsat med den Opgave at drøfte Jernbanesagen i Almindelighed, men for at overveie dette Regjeringslovsforslag og intet Andet. Jeg vil bede den ærede Forslagsstiller om at gaa Iste Behandling af denne Sag lidt nærmere igjennem, han vil da ikke finde en eneste Hentydning til, at der kun blev givet Udvalget et saa indskrænket Mandat. Jeg har ikke modtaget et Mandat af et saa indsnævret Omfang, og den ærede Forslagsstiller har desuden, ganske bortset fra hvad der foresaldt ved Iste Behandling, selv 10 a 20 Gange sat sig fuldstændigt ud over det, som han nu bebrejder os (Hør! Hør!). Ja, det tror jeg, man kan have godt af at høre, derfor siger jeg det. Desuden have vi jo bestjæftiget os